

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 vtrum voluntaria paupertas requiratur ad religionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

¶ Super Questionis
186 Articulum ter
tium.

IN art: 3. eiusdem
quæst. in respon
sione ad quartū, du
bium occurrit circa
illud, Bona tempora
lia impedimenta
sunt ad speculationem.
Nam bona tem
poralia sunt ad se
licitatem speculati
uam. Pauper enim i
mpeditur a contem
platione, dum oportet
eum sollicitum esse
circa oportuna ad
victum.

Q. 184. ar. 3.
ad 3.

¶ Ad hoc dicitur,
quod felicitas specu
lariua dupliciter cō
sideratur, vel secun
dum se, vel in tali
subiecto, scilicet ho
mine. Et si confide
ratur secundum se,
impeditur & a tem
poralibus bonis, &
ab ipsius hominis cō
ditione, quæ eget ci
bo, potu, somno, ge
te, & huiusmodi.

Nam hæc omnia a
contemplatione ab
ducunt animam, vt
experimur cōtinue.
Si verò consideratur
felicitas contempla
tiua, vt est hominis,
sic bona temporalia
sunt necessaria non
vt eligenda propter
contemplationem di
recte, sed vt conse
quentia ex neces
sitate materiæ, scilicet
hominis. Ad vitam
quippe speculantis
hominis conseruan
dam eligenda occur
runt temporalia: &
propterea q̄to pau
ciora, sufficientia ta
men eliguntur, tan
to minus contempla
tio impeditur.

Inf. artic. 4.
corp. & ad
primum. Et
opus 8. c. 7.
& 8.

¶ In eadem respon
sione ad quartum,
collata cum respon
sione ad quintum,
dubium occurrit cir
ca illud, Diuitiæ ha
bitæ per se natæ sunt
perfectionem chari
tatis impedire: quia
se natæ sunt p se cha
ritatis perfectionem
impedire, ergo com
muniter loquendū,
in omni homine na
tæ sunt charitatis p
fectionem impedire.

Gl. inter li
nearis ibi.

Quod enim conue
nit per se, conuenit
aut omni, aut in plu
ribus saltē. Tunc vl
tra, Natæ sunt perfec
tionē charitatis im
pedire, in omni ho

Gl. inter li
nearis ibi.

rem. Et ideo religiosus non est
transgressor professionis, si nō
sit perfectus, sed solū contem
nat ad perfectionem tendere.

Ad secundum dicendum, q̄
sicut diligere Deū ex toto cor
de tenentur oēs, est tñ aliqua
totalitas perfectionis, q̄ sine pec
cato pretermitti non pōt: alia
autē q̄ sine peccato pretermittit,
dum tñ desit contemptus, ut si
pra dictum est. ¶ ita etiam oēs
tam religiosi, q̄ seculares tenent
aliquahter facere quicquid bo
ni pōt Omnibus. n. cōiter dicit
Eccl. 9. quodcunq; pōt manus
tua instanter operare. Est tñ ali
quis modus hoc pceptū imple
di, quo peccatum vitatur, s. si
homo faciat qd potest, s. m qd
requirit conditio sui status, dū
modo cōtēptus nō adsit agēdi
meliora, per quē anim⁹ firmat
contra spirituales profectum.

Ad tertium dicendum, quod
quædam consilia sunt, q̄ si pre
termitterent, tota vita hois im
plicaret negotijs secularib. pu
ta, si quis haberet proprium, vel
matrimonio uteretur, aut aliqd
huiusmodi faceret qd pertinet
ad essentialia vota religionis: &
ideo ad omnia talia cōsilia ob
seruanda religiosi tenent. Sunt
autē quædam consilia de quibus
dam meliorib. particularib. acti
bus, quæ ptermitti possunt abs
que hoc, q̄ vita hominis secu
laribus actibus implicetur: un
de non oportet, quod ad om
nia talia religiosi teneantur.

ARTICVLVS III.

Utrum paupertas requiratur ad per
fectionem religionis.

AD TERTIVM sic procedit.
Vt q̄ paupertas nō requi
ratur ad pfectionē religionis.
Non enim v̄t ad statum perfec
tionis p̄tinere illud qd illicite
fit: sed q̄ homo oia sua relin
quat, v̄t esse illicitum. Apostol⁹
enim 2. ad Cor. 8. dat formā si
delib. elemosynas faciendi, di
cens. Si voluntas prompta est,
s. m illud qd habet, accepta est, i.
ut necessaria retineatis. & po
stea subdit: Non. n. ut alijs sit re
missio, nobis autē tribulario. gl. *
id est paupertas. & sup illud 1. ad
Thim. 6. Habentes alimenta, &
quib. regamur dicit q̄ gl. Et si ni
hil intulerimus, vel ablaturi si
mus, non tñ omnino abjicien
da sunt hæc p̄alia. ergo v̄t quod
voluntaria paupertas nō requi
rat ad perfectionem religionis.

¶ 2 Præ. Quicquid se exponit
periculo, peccat: sed ille q̄ oib⁹
suis relictis, voluntaria pauper
tate scaturit, exponit se pericu
lo, & t̄ sp̄iali (s. m illud Prou. 30.
ne forte egeatate compulsius fu
rer, & periurē nomē Dei mei,
& Eccl. 27. pp inopiā multi de
liquerunt) & t̄ corporali. d. n.
Eccl. 7. Sicut protegit sapientia
sic protegit & pecunia. & Phil.
dicit in 4. * Ethic. q̄ v̄t quedam
p̄ditio ipsius hominis esse cor
ruptio diuitiarum, quia per has
homo uiuit. ergo ut q̄ volun
taria paupertas non requiratur
ad pfectionem religionis. uita.
¶ 3 Præ. Virtus in medio cō
stitit, ut d. r. in 2. * Eth. sed ille qui
oia dimittit per uoluntaria pau
pertatē, non v̄t in medio cō
sistere, sed magis in extremo.
ergo non agit uirtuose: & ita hoc
non p̄tinet ad uitæ perfectionē.
¶ 4 Præ. Vltima perfectio hois
in beatitudine consistit: sed di
uitiæ cōferunt ad beatitudinē
d. r. enim, Eccl. 13. Beatus diues,
qui inuenit se sine macula. &
Phil. dicit in 1. * Eth. q̄ organic
diuitiæ deseruiunt ad felicitatē:
ergo uoluntaria paupertas nō re
quirat ad pfectionē religionis.
¶ 5 Præ. Status episcopatus est
perfectior, quā status religio
nis: sed episcopi possunt pro
prium habere, ut supra * habi
tum est. ergo & religiosi.

G

H

I

K

R

Auguf. q̄ nutrimentū charitatis eſt diminutio cupiditatis: perfectio, nulla cupiditas. Ex hoc autē q̄ aliquis res mundanas poſſidet, allicij animus eius ad carum amorem. Vnde Aug. dicit in epiftoła * ad Paulinū & Theraſiā, q̄ terrena diliguntur arctius adcepta, q̄ concupita. Nā uero iuuenis ille trifidus diſceſſit, niſi q̄ magnas diuitias hēbat: Aliud eſt, n. nolle incorporare q̄ defunt, aliud iā incorporata diuclere. Illa enim uelut extranea repudiantur, iſta uero nelut in membra p̄ſcinduntur. Et Chryſ. † dicit ſuper Matth. q̄ appoſitio diuitiarū maiorē accendit flammam, & uehementior fit cupido. Et inde eſt q̄ ad perfectiōem charitatis acquirendā primum fundamentū eſt uoluntaria paupertas, ut aliquis abſq̄ proprio uiuat, dicente Dño, Matth. 19. Si uis perfectus eſſe, uade, & uende omnia que habes, & da pauperibus, & ueni, ſequere me.

AD PRIMVM ergo dicendū, q̄ ſicut gl. * ibidem ſubdit, non ideo ſubdit Apoſtolus ut nobis nō fit tribulatio, i. paupertas, quin melius eſſet: ſed infirmis timet deficere, quos ſe dare monet ut egeſtatem non patiantur. Vnde ſimiliter ē ex gl. alia nō eſt intelligendū, q̄ nō liceat oīa tēporalia abijcere, ſed q̄ nō ex neceſſitate requirunt. Vnde & Amb. dicit in 1. * de offi. Dñs non uult, ſex neceſſitate p̄cepti, ſimul eſſendi opes, ſed diſpenſari, niſi forte ut Helifeus boues ſuos occidit, & pauit pauperes ex eo qd̄ habuit, ut nulla cura teneret domeſtica.

AD SECVNDVM dicendū, quōd ille qui oīa ſua dimittit p̄p̄ Chr̄m, nō exponit ſe periculo neque ſp̄iali, neque corporali. Spirituale. n. periculum ex paupertate prouenit, qn̄ non eſt uoluntaria, qua ex affectu aggregandi pecunias, quē patiuntur illi, qui inuoluntarie ſunt pauperes, incidit homo in multa peccata, ſm̄ illud 1. ad Timoth. vlt. Qui uolunt diuites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli. Iſte autē affectus deponitur ab his, qui uoluntaria paupertatem ſequuntur. Magis autē dominatur in his, qui diuitias poſſident, ut ex ſupradictis * pater. Corporale et periculum nō imminet illis, qui intentione ſequendi Chr̄m oīa ſua relinquunt, diuinę prouidentię ſe comittentes. Vnde Auguſt. dicit in lib. * de ſermone Domini in monte. Querentibus regnum Dei, & iuſtitia eius, non debet ſubſeſſe ſollicitudo, ne neceſſaria deſint.

AD TERTIVM dicendū, q̄ medium uirtutis ſm̄ Phil. in 2. * Eth. accipitur ſm̄ rationem rectā, non ſm̄ quantitatem rei. Et ideo quicquid poteſt fieri ſm̄ rationem rectam, non eſt uitiolum ex magnitudine quantitatis, ſed magis uirtuoſum. Eſſet autē præter rōnem rectam, ſi quis omnia ſua conſumeret per intemperantiam, uel abſque utilitate. Eſt autē ſm̄ rationem rectam, q̄ aliquis diuitias abijciat ut contemplationi ſapientię uacet, quod etiā philoſophi quidam leguntur feciſſe. Dicit. n. Hier. † in epiftoła ad Paulinum. Crates ille Thebanus, homo quondam ditiffimus, cum ad philoſophandū Athenas pergeret, magnum auri pondus abiecit, nec putauit ſe poſſe ſimul diuitias & uirtutes poſſidere. Vnde multo magis ſecundum rationem rectam eſt, ut homo omnia ſua relinquat ad hoc, quōd Chr̄ſtum perfectē ſequatur. Vnde Hieron. dicit * in epiftoła ad Ruſticum monachum, Chriſtus nudum nudus ſequere.

AD QVARTVM dicendū, q̄ duplex eſt beatitudo, ſiue felicitas. Vna quidem p̄fecta, quā expectam⁹ in futura uita: alia uero imperfecta, ſm̄ quā aliqui dñr in hac uita beati. Vita autē præſentis felicitas eſt duplex. Vna quidē ſm̄ uitam actiua: alia uero

ſcđm uitam contemplatiuam, ut patet p̄ Philoſophū in 10. * Eth. Ad felicitatem autē uitę actiua, q̄ conſiſtit in exteriorib. operationib. inſtrumentaliter diuitiæ coadiuuant: quia ut Phil. dicit in 10. † Eth. multa operamur per amicos, & p̄ diuitias, & per ciuilem potentiā, ſicut per quædā organa. Ad felicitatem autē contemplatiua uita non multum operantur, ſed magis impediunt, inquantū ſua ſollicitudine impediunt animi quietem; q̄ maxime neceſſaria eſt contemplanti. Et hoc eſt qd̄ Phil. dicit in 10. † Eth. q̄ ad actiones multis opus eſt: ſpeculanti uero nullo talium, ſ. exteriorum bonorum ad operationem neceſſitas, ſed impedimenta ſunt ad ſpeculationem. Ad futurā uero beatitudinē ordinatur quis per charitatem. Et quia uoluntaria paupertas eſt efficaciſ exercitium perueniendi ad perfectam charitatem, ideo multū ualeat ad celeſtē beatitudinē conſequendā. Vnde & Dñs Matth. 19. dicit. Uade, & uende omnia que habes, & da pauperibus, & habebis theſaurum in celo. Diuitiæ autē habitę per ſe quidem natę ſunt perfectiōne charitatis impedire, principaliter alliciendo animū, & diſtraendo. Vnde dñr Matth. 13. q̄ ſollicitudo ſæculi, & fallacia diuitiarum ſuffocant uerbum Dei, quia ut Greg. * dicit, dum bonū deſiderium ad cor intrare non ſinunt, quaſi aditū ſtatus uitalis uetāt: & r̄ difficile eſt charitatē inter diuitias conſeruare. Vñ Dñs dicit Matth. 19. q̄ diues difficile intrabit in regnum celorū. Quod quidē intelligendū eſt de eo, qui actu habet diuitias: nā de eo qui affectū in diuitijs ponit, dicit hoc eſſe impoſſibile ſecundū expoſitiōne Chryſ. * cum ſubdit. Facilius eſt camelum p̄ foramen acus tranſire, q̄ diuitem intrare in regnum celorum. Et ideo non ſimpliciter diues eſſe beatus, ſed qui inuētus eſt ſine macula, & poſt aurum non abijt, & hoc ideo, quia rem difficilem fecit. Vnde ſubditur. Quis eſt hic, & laudabimus eum? fecit enim mirabilia in uita ſua, ut ſcilicet inter diuitias poſitus, diuitias non amaret.

AD QVINTVM dicendū, q̄ ſtatus ep̄ſalis nō ordinatur ad p̄fectionē adipiſcendam, ſed potius ut ex p̄fectione, quam quis habet, alios gubernet non ſolum miniſtrando ſpiritualia, ſed etiā tp̄alia: quod pertinet ad uitam actiua, in qua multa operanda occurrunt inſtrumentaliter per diuitias, ut dictum eſt. * Et ideo ab ep̄ſcopis, qui proſitentur gubernationem gregis Chr̄ſti, non exigitur ut proprio careant, ſicut a religioſis, qui proſitentur diſciplinam p̄fectionis acquirendā.

AD SEXTVM dicendū, q̄ abrenuntiatio p̄p̄riarū diuitiarū cōparatur ad eleemoſynarū largitiōne, ſicut uſe ad particulare, & holocauſtū ad ſacrificiū. Vnde Greg. * dicit ſuper Ezech. q̄ illi qui ex poſſeſſis reb. ſubſidia egentib. miniſtrant, in bonis q̄ faciunt, ſacrificiū offerunt: quia aliquid Deo imolāt & aliquid ſibi reſeruāt. Qui uero nihil ſibi reſeruāt, offerunt holocauſtū, qd̄ eſt maius ſacrificiū. Vñ ēr Hier. * contra Vigilantiū dicit. Quod autē aſſeris eos melius facere, qui utūtur reb. ſuis, & paulatim fructus poſſeſſionū pauperib. diuidunt, non à me eis, ſed a Deo r̄nderetur, Si uis perfectus eſſe &c. Et poſtea ſubdit. Iſte, quem tu laudas, ſecundus & tertius gradus eſt, quē & nos recipimus, dum modo ſciamus prima ſecundis, & tertijs præferenda. Et ideo ad excludendum errorem Vigilantiij dñr in lib. de Ecclēſ. * dogmatibus. Bonum eſt facultates cum diſpenſatione pauperibus erogare, melius eſt pro intentione ſequendi Dominum in ſimul donare, & abſolutū in ſolitudine egere cum Chr̄ſto.

¶ Super

Lib. 10. ca. 7. & 8. to. 5.

Lib. 10. ca. 7. & 8. to. 5.

Lib. 10. ca. 8. inter med. & prin. t. 5.

Homil. 15. in Euange. in medio.

Hom. 64. in Matth. ante med. to. 2.

In ſolut. ad 4. arg. præc.

Mpm. 20. in ter. med. & fin. illius.

Non multū remote a ſi. incipit hęc epiſt. Maſtra in orbem. ſtra. to. 3.

Cap. 71. habetur hęc beriter opera Ang. to. 3.

¶ Subor. Questionis 186. Art. quartum.

ARTICVLVS IIII.

¶ Vtrum perpetua continentia re quira- tur ad perfectionem religionis.

IN art. 4. eiusdem q. 186. dubiū occurrit in rōsione ad primū circa illud, quōs assumptū ad p- fectōnis statū ē il- los quos inuenit ma- trimonio iunctos, an sit terno de statu re- ligionis, an de statu epāli. Si de statu re- ligionis, falsa est er- go conclusio princi- palis in hoc articu- lo. f. Votū continen- tiæ requiritur ad sta- tū perfectionis reli- gionis. Si de statu epāli, ergo nulla est dīa inter votū pau- peratis & castitatis, q̄ in litera assignat, cū epālis status neu- trum votum exigit.

¶ Ad hoc dī, q̄ q̄a apostoli vocati sunt ordine quodam ad verūq; statū, primo religionis, dum disci- puli constituti sunt, dicente Petro, Ecce nos reliquimus oīa & secuti sumus te: deinde epālis, dum apostoli cōstituti sūt (quamvis hoc non fuerit confirmatum, nisi post reuocatio- nē Dñi, dicente Do- mino Petro, Patce oues meas, & p̄ ipsū ceteri ordinati sunt epī) ideo verbaliter huius de vtroque statu indistincte lo- quuntur. Verum q̄ Dñs aliquid ex- gerit votum. f. paupe- ratis in statu pfectō- nis religiois, ad ip- sam religionis nar- ram cōmendandam & obseruandam spe- ctat. Quōd autem votum castitatis nō exegerit, non ad sta- tum, sed ad pfectō- nis excellēciam, quam ipse discipulis contulit, spectat. Si- cut enim diuitiarum proprietates pfectō- rum animos non al- licit, aut distrahit, vt de Abraham appa- ret: ita matrimonij vsus pfectōri ani- mos non deijcit, vt de eodē, & patribus p̄fiscis in hac litera in rōsione ad se- cundum patet. Et propterea episcopā- lis status qui pfectō- nis est, neutrum votum, religiosus au- tem qui tendentium ad pfectionem est, vtrumque exigit.

Sup. q. 88. Et q. 186. c. 9. & 10. in p̄o o. sup. Ioan. lect. 2.

Lib. 3. ca. 31. 10. 5.

Lib. 1. ca. 10. ad med. t. 1.

AD QVARTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ perpetua continen- tia nō requiratur ad pfectō- nem religionis. Omnis enim vitæ christianæ pfectio ab Apo- stolis Christi cōepit: sed Apo- stoli continentiam non vñ serua- se, vt patet de Petro, qui focrū legi habuisse, Matth. 8. ergo vñ q̄ ad pfectionē religionis nō requiratur perpetua cōtinētia.

¶ 2 Præ. Primum pfectionis exemplar nobis in Abraham ostenditur, cui Dominus dixit Gen. 17. Ambula coram me, & esto perfectus: sed exemplatum nō oportet q̄ excedat exēplar. ergo non requiritur ad pfectionē religionis perpetua cōtinētia.

¶ 3 Præ. Illud quod requiritur ad pfectionem religionis, in omni religione inuenitur: sunt autem aliqui religiosi, qui vxoribus utuntur. non ergo reli- gionis pfectio exigit perpetuā continentiam.

SED CONTRA est, quod Apo- stolus 2. ad Cor. 7. dicit. Munde- mus nos ab omni inquinamē- to carnis & spiritus, p̄ficien- tes sanctificationem nostram in timore Dei: sed mūditiā car- nis & spiritus conseruatur per continentiam. dicitur enim 1. Co- rinth. 7. Mulier innupta, & vir- go cogitat quæ Domini sunt, vt sit sancta spiritu & corpore. ergo pfectio religionis requi- rit continentiam.

RESPON. Dicendum, quōd ad statum religionis requiritur abstractio eorum, per quæ ho- mo impeditur, ne seratur tota- liter in Dei seruitium. Vfus au- tē carnalis copulæ retrahit ani- mum ne totaliter seratur i Dei seruitiū, dupliciter. Vno modo p̄p̄ vehemētiā delectationis, ex cuius frequenti experientia augetur concupiscentia, vt etiā Phil. dicit in 3. * Eth. Et inde est, q̄ vsus venereorū retrahit ani- mū ab illa pfecta intentione tendendi in Deum. Et hoc est qd̄ Aug. dicit in 1. * soliloquio- rum: Nihil esse sentio quod ma- gis ex arce deijciat animum vi- rilem, q̄ blandimenta feminae, corporumq; ille contactus, si- ne quo vxor haberi non pōt. Alio modo, p̄p̄ sollicitudinem, quā ingerit homini de guberna- tione vxoris, filiorū, & rerū tē- poraliū, quæ ad eorū iustenta- tionē sufficiant. Vnde Apost.

dicat, q̄ qui sine uxore est, sollicitus est domino, quō placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, & quō placeat mundo. ideo continentia perpetua requiritur ad perfectionem religionis, sicut & voluntaria p̄fectio de sicut damnatus est Vigilantius, quod diuitias paupertati: ita damnatus est Vigilantius, qui adæquauit matrimonium virtuti.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod non solum paupertatis, sed etiam continentie introducta est per Christum, qui dicitur blasphe- mianū qui castrauerunt seip̄os propter regnū cęlorū, & postea subdit, Qui potest carere seip̄o, letetur, assumptū ad pfectionis statum. Et ne alicui spes perueniendi ad pfectionem, quos inuenit matrimonio iunctos, poterat absque iniuria fieri, q̄ via caritatis, sicut absque iniuria fieri, q̄ caritatis, derelinquerent. Et ideo Petrus, qui in matrimonio iunctus, non separauit se a uxore, tamen uolētem nubere, nuptias non fecit.

AD SECUNDVM dicendum, quod in libro de bono coniugali. Melior est uita, quam castitas nuptiarum, quæ non habebat unam in usu, ambas in habitu. Et pe coniugaliter dicit. Esse autem castitas in uita potuit, sed tunc non oportuit. Nam antiqui patres pfectionem in matrimonio uiuētijs & matrimonio habuerunt, quod in- tudinē uirtutis pertinebat, propter hoc res quæque non debent praliumere seruituti, ut cum diuitijs & matrimonio pfectionē peruenire, sicut nec aliquis p̄fectus inermis inuadere: quia Sanctus quatuor laasini multos hostium peremit. Nam si tempus fuisset a continentia & paupertate, studiosius hoc implerent.

AD TERTIVM dicendum, quod illi mo- dum simpliciter & absolute loquendo, religio- nem secundum quid, in quantum, in aliquo p̄fecto quodam, quæ ad statum religionis p̄fecti-

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.

AD QVINTVM sic procedit. ¶ Vt q̄ obedientia non per- tineat ad pfectionem religio- nis. Illa enim uidentur ad pfectō- nem religionis pertinere, sunt supererogationis, ad quæ non oēs tenentur: sed ad obe- diendum prælatis suis omnes tenentur s̄m illud Apostoli ad Hebr. vlt. Obedite prap̄olis uestris, & subiaccete eis. ergo videtur quōd obedientia non p̄- tineat ad pfectionē religionis.

¶ 2 Præ. Obedientia pertinet videtur proprie ad eos, qui de- bent regi sensu alieno, quod est indistinctum: sed Apostolus dicit ad Heb. 5. q̄ p̄fectiorum est solidus cibus, qui pro cen- suctudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni & mali. ergo vñ q̄ obedientia nō pertinet ad statum p̄fectōri.